

ΤΑ ΔΑΣΗ, Η ΑΕΙΦΟΡΙΑ ΚΑΙ ΟΙ ΚΕΡΔΟΣΚΟΠΟΙ (Φεβρουάριος 2007)

Συγγραφέας: ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΥΛΟΠΟΥΛΟΣ

Την ώρα που η παγκόσμια κοινότητα με τρόπο συνειδητοποιεί τις επιπτώσεις της υπερθέρμανσης του πλανήτη, αναγνωρίζοντας ως κύρια αιτία για την εν εξελίξει κλιματική αλλαγή την κακοποίηση του περιβάλλοντος, στη... μακρινή Ελλάδα η κυβέρνηση, ζώντας στο δικό της μύθο, επιμένει... τριτοκοσμικά. Προχωρεί στη αναθεώρηση του άρθρου 24 του Συντάγματος, που αποτελεί την τελευταία ασφαλιστική δικλείδα για την προστασία του δασικού μας περιβάλλοντος. Ανοίγοντας με τον τρόπο αυτόν το δρόμο για την οικοδόμηση 40 (!) εκατομμυρίων στρεμμάτων δασικής έκτασης! Και μάλιστα, όταν είναι σήμερα γνωστό ότι το 60% των δασών μας έχει ήδη υποβαθμιστεί, ως και πλήρως εξαφανιστεί!

Την ώρα λοιπόν που ο ρόλος της αποδάσωσης στη δημιουργία του φαινομένου του θερμοκηπίου, αλλά και στην επιδείνωση μιας σειράς άλλων σημαντικών περιβαλλοντικών προβλημάτων, όπως της ερημοποίησης, της μείωσης των υδατικών αποθεμάτων, της διατάραξης των υδατικών ισοζυγίων και της απειλής της βιοποικιλότητας γίνεται όλο και πιο φανερός, στη χώρα μας νομιμοποιείται η περαιτέρω υποβάθμιση και καταστροφή του δασικού μας πλούτου.

Η κυβέρνηση Καραμανλή έρχεται να κατοχυρώσει και συνταγματικά τις καταπατήσεις και τις παράνομες μεταβιβάσεις που ξεκίνησαν επί Δεξιάς τη δεκαετία του '60 και ολοκληρώθηκαν κατά την επταετία των συνταγματαρχών. Θεωρώντας, με τη μέθοδο του Προκρούστη, ως αεροφωτογραφίες βάσης τις αμέσως μεταγενέστερες, εκείνης ακριβώς της «σκοτεινής» εποχής των μεγάλων καταπατήσεων! Επιπλέον, βαφτίζοντας το κρέας ψάρι, αποχαρακτηρίζει τις δασικές εκτάσεις. Οι οποίες στο εξής, με απόφαση της ελληνικής κυβέρνησης, δεν θα θεωρούνται μέρος των δασικών οικοσυστημάτων!

Το πολιτικό επιχείρημα είναι πραγματικά αφοπλιστικό: «Ας μην εθελotuφλούμε! Οι παραβάσεις αυτές έχουν ήδη συμβεί!». Αντί δηλαδή η κυβέρνηση να φροντίσει για την αποκατάσταση της έννομης τάξης, μη αποδεχόμενη παράνομους τίτλους ιδιοκτησίας, νομιμοποιεί την παρανομία, θεωρώντας την ως τετελεσμένο γεγονός! Εκεί

όμως που τα πράγματα σοβαρεύουν πραγματικά είναι στην προσπάθεια επιστημονικής τεκμηρίωσης της σκοπιμότητας του εγχειρήματος, ως συμβατής με τις αρχές της αειφορίας. Η επιχειρηματολογία που αναπτύσσεται προδίδει ημιμάθεια ως και σκόπιμη διαστρέβλωση βασικών επιστημονικών αρχών. Γίνεται δε με καταφανή πρόθεση παραπλάνησης γι' αυτό και είναι επικίνδυνη. Οι αρχές της αειφορίας χρησιμοποιούνται ως άλλοθι για την αναθεώρηση του άρθρου 24, με τη λογική ότι η αειφορική παραδοχή δεν αποκλείει την ανάπτυξη!

Αποκρύπτονται όμως εδώ δύο από τις πλέον σημαντικές αρχές της αειφορίας: Πρώτον, ότι η ανάπτυξη στην αειφορική παραδοχή νομιμοποιείται, κάτω όμως από σαφείς όρους και αυστηρές προϋποθέσεις, οι οποίες οριοθετούνται από τους περιορισμούς που θέτει η ίδια η φύση, μέσω της φέρουσας ικανότητας των οικοσυστημάτων. Με άλλα λόγια, η αρχή της αειφορίας επιβάλλει, η ανάπτυξη να στηρίζεται στα ανανεώσιμα κι όχι στα μόνιμα φυσικά αποθέματα. Μόνον έτσι θα κληροδοτήσουμε στις επόμενες γενιές ό,τι ακριβώς κληρονομήσαμε από τις προηγούμενες.

Δεύτερο ζήτημα, που επιμελώς αποκρύπτεται, είναι ότι η αειφορική διαχείριση αναφέρεται, δοκιμάζεται, αλλά και ελέγχεται μέσω της ισορροπίας του δυναμικού συστήματος Ανάπτυξη - Περιβάλλον - Κοινωνία. Σε κάθε δηλαδή απόπειρα αλλαγής ενός από τους όρους του σύνθετου αυτού ισοζυγίου, θα πρέπει να υπάρχει ισοσκελισμός μέσω των άλλων δύο. Που σημαίνει σε απλά ελληνικά ότι κάθε απόπειρα μείωσης της δασικής έκτασης χάριν της οικονομικής ανάπτυξης θα πρέπει, για να είναι συμβατή με την αρχή της αειφορίας, να εξυπηρετεί οπωσδήποτε και την κοινωνική συνιστώσα.

Η απαίτηση αυτή της διαρκούς ρύθμισης του αειφορικού ισοζυγίου ικανοποιείται πλήρως και με μεγάλη ευαισθησία από τη σημερινή διατύπωση του άρθρου 24, όπου η οικονομική ανάπτυξη σε δασικές περιοχές επιτρέπεται μόνο για λόγους δημοσίου συμφέροντος. Καθώς μόνον έτσι εξυπηρετείται η έννοια του κοινωνικού οφέλους. Αλλά όπως φαίνεται, η αναφορά στο δημόσιο συμφέρον μάλλον δεν ικανοποιεί τις εργολαβικές εταιρείες και τους οικοδομικούς συνεταιρισμούς που υποκρύπτονται πίσω από τις επιστημονικοφανείς κυβερνητικές εκθέσεις σκοπιμότητας...

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο δεν υπάρχει η παραμικρή ανάγκη αναθεώρη-

σης του άρθρου 24. Γιατί όπως είναι σήμερα διατυπωμένο, επιτρέπει υπό προϋποθέσεις τον αποχαρακτηρισμό δασικών εκτάσεων εκεί όπου λόγοι δημοσίου συμφέροντος έχουν επιβάλει την αλλαγή χρήσης γης, όπως συμβαίνει σε αρκετές αγροτικές περιοχές. Η κυβέρνηση τις επικαλείται συνεχώς και κατά τρόπο προσχηματικό, προκειμένου να δικαιολογήσει τα αδικαιολόγητα. Ευτυχώς, το σύνολο του επιστημονικού, νομικού, δικαστικού και πολιτικού κόσμου, καθώς και όλες οι κοινωνικές και οικολογικές οργανώσεις τάχθηκαν εξ αρχής εναντίον αυτής της πρωτοφανούς κυβερνητικής προσπάθειας παραχάραξης της επιστημονικής αλήθειας, αλλά και καταστροφής του ελληνικού περιβάλλοντος. Ακόμη κι ο ομοϊδεάτης της κυβέρνησης Έλληνας Επίτροπος Περιβάλλοντος, ως εκ της θέσεώς του, απορρίπτει τη συγκεκριμένη συνταγματική αναθεώρηση.

Η κυβέρνηση προχωρεί στην ανιστόρητη, αντιεπιστημονική, αντιοικολογική και αντικοινωνική αυτή ρύθμιση, με μοναδικό σκοπό την εξυπηρέτηση συμφερόντων, ικανοποιώντας το αίτημα των κερδοσκόπων που πριν από χρόνια επένδυσαν στην παρανομία. Περιμένοντας υπομονετικά να έρθει η κατάλληλη στιγμή. Η στιγμή ήρθε. Στην κυβέρνηση βρίσκεται και πάλι η Δεξιά. «Η ευαισθησία μας για το περιβάλλον είναι πολύ μεγάλη», δήλωσε αυτάρεσκα ο κυβερνητικός εκπρόσωπος. Σωστά! Αρκεί βέβαια να μη θίγονται συγκεκριμένα οικονομικά συμφέροντα...

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΤΟ ΒΗΜΑ» στις 6 Φεβρουαρίου 2007, σ. Α11.